

El gat mariner

Descripció

Una vegada hi havia, en un petit port a la vora del mar, un gatet anomenat Borrissol. Era un gatet de pèl blanc i suau com el cotó fluix, amb bigotis llargs com cordes i uns ulls tan brillants que semblaven dues estrelles. En Borrissol vivia al moll, on passava els dies mirant els pescadors i els seus vaixells. Però el que més el fascinava de tot era un veler blanc i elegant que pertanyia a en Jordi, un mariner amable que sempre saludava amb un gran somriure.

Cada vegada que el vent inflava les veles del veler, en Borrissol sentia una emoció especial. S'imaginava navegant per mars llunyanes, perseguint peixos saltadors i explorant illes misterioses. Però hi havia un problema: els gats no saben navegar. Això, però, no va aturar en Borrissol. Un dia, decidit a convertir-se en mariner, va saltar al veler d'en Jordi i es va amagar entre les cordes.

Quan en Jordi el va trobar, va esclatar a riure.

- Què fas aquí, Borrissol? – va preguntar, veient com el gat es movia entre les cordes.
- Vols ser mariner?

En Borrissol va respondre amb un fort «Meu!», i en Jordi va decidir ensenyar-li tot el que sabia. Així va començar la gran aventura d'en Borrissol per convertir-se en el primer gat mariner del port.

En Jordi li va ensenyar a fer nusos amb les cordes. Amb les seves potetes, en Borrissol practicava fins que els nusos li sortien gairebé perfectes. També li va ensenyar a sentir el vent, que era com una veu del mar que deia per on havien d'anar. En Borrissol aixecava les orelles i seguia atentament les explicacions d'en Jordi, movent el cap com

si entengués cada paraula. Finalment, en Jordi li va deixar tocar el timó.

– Un bon mariner sempre manté el rumb, Borrissol! – li deia.

Després de moltes pràctiques, va arribar el gran dia. En Jordi i en Borrissol van sortir a navegar. El vent inflava les veles, i el veler avançava elegant per les aigües blaves. En Borrissol, amb un mocador blau al coll, mirava emocionat com el port es feia petit a la distància. Però de sobte, el cel es va omplir de núvols grisos, i un cop de vent fort va sacsejar el veler.

– Borrissol, ajuda'm amb les veles! – va cridar en Jordi.

El petit gat no es va espantar. Amb les seves potes àgils, va saltar cap a una corda i va desfer un nus. Llavors va córrer cap a una altra vela i la va abaixar just a temps. Treballant junts, van aconseguir mantenir el veler segur fins que el vent es va calmar i el cel va tornar a ser blau.

Quan van tornar al port, en Jordi va aixecar en Borrissol i el va mirar amb orgull.

– Ets un mariner de debò, Borrissol!

Aquella nit, en Borrissol es va adormir al veler, sota un cel ple d'estrelles. Somiava amb mars llunyans, on el vent li xiuxiuejava secrets i les onades el convidaven a noves aventures. Des de llavors, tothom al port va conèixer la història d'en Borrissol, el gat mariner que havia après a navegar amb un veler.